

Cylinderhat rigtigt paa Hovedet og sin Stof i Haanden; og efter endnu nøje at være bleven efterset af Madammen og hørstet baade for og bag, mens han med opløstede Arme maatte dreje sig foran hende, kyskede Egteparret tilsidst lydeligt hinanden, hvorpaa Slussen, synlig lettet, baglænds entrede ned ad den stejle Hønsetrappe og snart stod ude paa Gaden.

Her saa man strax, at den gamle Højbaadsmand virkelig var en af Ryborders mest agtbare Personer, en Pryd for sin Gade og Gjenstand for alles hensynsfuldeste Opmærksomhed. Da han gik forbi Bagten med den høje Galge, hvori Ryborders Klokke hænger, rettede han regelmæssig efter Evne sin Ryg og sine Knæ for det Tilfælde, at nogen af Bagtmandskabet skulde hilse paa ham, hvilket han særlig fattede Pris paa og altid nøje mærkede sig, hvorpaa han drejede ned ad Kamelgade og stilede ned imod Amalienborg Plads.

Her mødte han nemlig om Vinteren daglig til det Klokkeslet, da Bagtasløsningen skete, for at høre paa Musikken og se den stadsfelige Tambourmajor og de stive Bagtkommandører, der alle efterhaanden havde lagt Mærke til denne gamle Mand med den graa Hat og den brune Kalmukkes Frakke, som hver eneste Dag stod paa Hjørnet af Frederiksgade og Slotspladsen og blottede sit skaldede Hoved, idet de drog forbi; og de gjorde sig derfor en Fornøjelse af paa særlig iøjnefaldende Maade at gjengælde hans Hilsen, hvad der fik hele det øvrige Publikum til studsende at vende sig om efter ham, som var han en eller anden højtstaaende Person. Han var da ogsaa altid den sidste, der forlod Slotspladsen, naar alle Bagterne var afløste og det gamle Hold var trukket bort.

Saa gik han tilbage over St. Kongensgade, ned gennem Borgergade og ind i Byen.

Her, hvor han var udenfor sit eget Territorium, hvor ingen kjendte ham som Højbaadsmand Slussen, der havde faaet Dannebrogens egen Haand, hvor han i det hele var en spaserende som de andre, — der sank han gjerne lidt mere sammen, mens han langsomt og ligesom lidt ængstelig stavrede sig frem paa sine omme Fodder mellem den ilfomt forbigående Mennekesværmen.

Længere end til Røjbmagergade vovede han sig aldrig. Hvad der laa paa den anden Side deraf, var for ham ikke det rigtige Kjøbenhavn, men en Slags Forstad, som han ikke kunde forstaa, at nogen vilde bo i. Adel- og Borgergade var for ham Byens Hovedaarer; og forøvrigt var det Kvarteret Grønne, Svarte- og Regnegade, der udgjorde hans Verden. Naar han var kommen